

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 55/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., bytom T., zastúpenej advokátom JUDr. J. H., B. B., ktorým namietala porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 11C 338/00 pri rozhodovaní o návrhu na predbežné opatrenie, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2002 doručená sťažnosť D. P., bytom T. (ďalej len „sťažovateľka“). V sťažnosti namietala porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 338/00 pri rozhodovaní o návrhu na predbežné opatrenie.

Skutkovo malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky tak, že o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bolo rozhodnuté po takmer jedenástich mesiacoch (riadny návrh bol podaný 14. apríla 2001 a rozhodnutie o návrhu bolo doručené sťažovateľke 25. marca 2002).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom alebo iným orgánom (čl. 48 ods. 2 prvá veta ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom alebo iným orgánom) domáhajúca sa rozhodnutia. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota neodstráni. Vytvorenie ústavne súladného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu, prípadne až vykonaním práva, o ktorom bolo takto rozhodnuté, ak výkon rozhodnutia bol súdom (exekútorom) nariadený. Obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa teda nevyčerpáva len rozsahom (procesných) úkonov vykonaných súdom, ktorý je oprávnený o veci rozhodnúť.

Tieto zásady vyjadrené aj v stabilizovanej judikatúre ústavného súdu sa uplatnia aj v prípade sťažnosti, ktorá sa posudzuje v tomto konaní. Sťažnosť došla ústavnému súdu 28. marca 2002 a podľa tvrdenia sťažovateľky jej bolo rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia doručené 25. marca 2002.

Doručením tohto rozhodnutia došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa rozhoduje vždy uznesením, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť tri dni po jeho doručení (§ 167 ods. 1 a § 171 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“). Vykonateľnosť takého súdneho rozhodnutia je z hľadiska právnej istoty účastníka konania rovnaká vlastnosť súdneho rozhodnutia ako jeho právoplatnosť. Táto vykonateľnosť znamená nielen záväzné účinky na právne pomery účastníkov (bez ohľadu na prípadné použitie riadneho opravného prostriedku), ale aj možnosť núteného výkonu takého rozhodnutia podľa VI. časti OSP alebo podľa Exekučného poriadku [zákon Národnej rady Slovenskej republiky

č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov].

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00) ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Ak v čase, kedy došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe týchto skutkových zistení a právneho záveru ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.